

verkat, har utgått från Orienten, och icke från norra Europa.

Dösarna i Indien, Syrien, Sudan, Algeriet och Europa kunna icke tillskrifvas ett och samma folk, ej ens en och samma folkgrupp. I Europa bodde under den tid, som nu är i fråga, arier, men folk af arisk stam hafva icke kunnat bygga dösarna i Syrien och Sudan. Och om dösarna varit något egendomligt för arierna, hvarför saknas grafvar af detta slag i så många ariska länder? Hvarför finnas de hvarken i Grekland eller i Donauländerna? Hvarför finnas de hos kelterna på de Brittiska öarna och i Frankrike, men icke hos de med dem mycket närbeslägtade folk, som bott i det nuvarande södra Tyskland?

Man behöfver ej intränga djupt i studiet af de tider, med hvilka vi nu sysselsätta oss, — särskildt af förhållandena här i Norden under stenåldern, — för att inse, att dösarnas ursprungliga hemland ej kan hafva varit norra Europa, och att de ej hafva kunnat derifrån utbreda sig till Medelhafvets sydkust, Palestina och Indien. Hela denna afhandling visar orimligheten deraf. En rörelse af den betydelse, att den förmått inverka på grafskicket hos så många och öfver en så stor yta boende folk, *kan* icke hafva utgått från våra trakter årtusenden före Kristi födelse. Det är märkvärdigt nog, att den, utgående från Orienten, kunnat så tidigt framtränga till oss.

* * *

Ej mindre märkvärdigt är det att iakttaga, på hvilken *väg* denna grafform kommit till norra Europa.

Vi hafva sett, att dösar finnas i Syrien, i Nordafrika, på Pyreneiska halfön, i Frankrike, på de Brittiska öarna, i norra Tyskland och i södra Skandinavien, men att de alldeles saknas i Grekland och på hela den återstående delen af Balkanhalfön, att de på ett enda mycket osäkert